

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 11/2556

กรมทางหลวง โจทก์ นางอนงค์ ศรีจรียา ที่ 1 กับพวกรวม 6 คน จำเลย

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีที่กรมทางหลวงยื่นฟ้องทายาทคนขับรถโดยสารปรับอากาศลูกจ้าง บริษัทนายจ้างซึ่งเป็นเอกชน และบริษัทขนส่ง จำกัด ว่าคนขับรถโดยสารขับรถด้วยความประมาทชนแพ่งกันรถบริเวณไหล่ทาง รวกันอันตรายของโจทก์ได้รับความเสียหาย และคนขับรถโดยสารถึงแก่ความตาย ขอให้ร่วมกัน รับผิดชอบ เห็นว่า แม้บริษัทขนส่ง จำกัด เป็นนิติบุคคลที่ได้รับมอบหมายให้ประกอบกิจการขนส่ง และ บริษัทนายจ้างจะเข้าร่วมในการประกอบกิจการขนส่งด้วยก็ตาม แต่คนขับรถโดยสารซึ่งเป็นลูกจ้าง บริษัทเอกชนมีหน้าที่เพียงขับรถโดยสารเท่านั้น ไม่ปรากฏว่ามีการใช้อำนาจทางปกครองหรือ มีหน้าที่ทางปกครองแต่อย่างใด จึงถือไม่ได้ว่าเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ นอกจากนี้มูลเหตุละเมิดเกิด จากการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะที่เป็นลูกจ้างของบริษัทเอกชนทั่วไป เมื่อเกิดการละเมิดแก่ผู้อื่นก็ต้อง รับผิดชอบตามกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ซึ่งเป็นกฎหมายเอกชน มิใช่ตามกฎหมายปกครองซึ่งเป็น กฎหมายมหาชน ส่วนบริษัทนายจ้างและบริษัทขนส่ง จำกัด หากจะต้องร่วมรับผิดชอบกับลูกจ้างก็เป็น เพราะเนื่องมาจากกฎหมายแพ่งกำหนดเอาไว้ มิใช่เกิดจากการใช้อำนาจทางปกครองแต่อย่างใด เช่นกัน คดีนี้จึงมิใช่เป็นการทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเนื่องมาจากการใช้อำนาจทางปกครอง จึงอยู่ในอำนาจของศาลยุติธรรม

คำพิพากษา

(สำเนา) คำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล คณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ ระหว่างศาล ที่ ๑๑/๒๕๕๖ วันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๕๖ เรื่อง เขตอำนาจศาลเกี่ยวกับพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) ศาลแขวง พิษณุโลก ระหว่าง ศาลปกครองพิษณุโลก การส่งเรื่องต่อคณะกรรมการ ศาลแขวงพิษณุโลกโดย สำนักงานศาลยุติธรรมส่งเรื่องให้คณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลวินิจฉัย ชี้ขาดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง (๓) ซึ่งเป็นกรณีคู่ความฝ่ายที่ถูกฟ้องโต้แย้งเขตอำนาจศาลที่รับฟ้องคดี และศาลที่ ส่งความเห็นและศาลที่รับความเห็นมีความเห็นแตกต่างกันในเรื่องเขตอำนาจศาลในคดีนั้น ข้อเท็จจริงในคดี เมื่อวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๔๙ กรมทางหลวง โจทก์ ยื่นฟ้องนางอนงค์ ศรีจรียา ที่ ๑ นางรวง ศรีจรียา ที่ ๒ นางสาววนิดา ศรีจรียา ที่ ๓ เด็กหญิงชนิษฐา ศรีจรียา โดยนางอนงค์ ศรีจรียา ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๔ บริษัทจักรพงษ์ทัวร์ จำกัด ที่ ๕ บริษัทขนส่ง จำกัด ที่ ๖ จำเลย ต่อศาลแขวงพิษณุโลก เป็นคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๘/๒๕๔๙ หมายเลขแดงที่ ๖๔๓/๒๕๕๐ ความว่า โจทก์เป็นนิติบุคคล มีฐานะ เป็นกรม สังกัดกระทรวงคมนาคม มีอำนาจหน้าที่ดูแลและ บำรุงรักษาทางหลวง ตลอดจนทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องและอยู่ในความครอบครองของโจทก์ จำเลยที่ ๑ ถึง ๔ เป็นทายาทผู้มีสิทธิได้รับมรดกของนายวินิจ ศรีจรียา (ผู้ตาย) ซึ่งเป็นผู้กระทำความผิดคดีนี้ จำเลยที่ ๕ และจำเลยที่ ๖ เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัท จำกัด มีวัตถุประสงค์ประกอบกิจการขนส่ง จำเลยที่ ๕ ได้ร่วมกิจการประกอบกิจการขนส่งกับจำเลยที่ ๖ จำเลยที่ ๕ เป็นเจ้าของผู้ครอบครอง รถยนต์โดยสารปรับอากาศคันหมายเลขทะเบียน ๑๐-๓๖๒๗ อุตรธานี และจำเลยที่ ๕ และที่ ๖

เป็นนายจ้างหรือตัวการของนายวินิจ ศรีจิริยา ผู้ดูแลควบคุมรถยนต์โดยสารคันดังกล่าว ตามคำสั่งของจำเลยที่ ๕ และที่ ๖ อันเป็นการทำงานตามทางหน้าที่จ้าง เมื่อวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๓๙ เวลา ๐๒.๐๐ นาฬิกา นายวินิจได้ขับรถโดยสารปรับอากาศคันหมายเลขทะเบียน ๑๐-๓๖๒๗ อุดรธานี อันเป็นยานพาหนะเดินด้วยจักรกลไปในทางการที่จ้างของจำเลยที่ ๕ และที่ ๖ ตามทางหลวงหมายเลข ๑๒ ตอนพิษณุโลก - หล่มสัก จากอำเภอลหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ มุ่งหน้าไปจังหวัดพิษณุโลก โดยมีผู้โดยสารเต็มคันรถ ด้วยความประมาทปราศจากความระมัดระวังซึ่งบุคคลในภาวะเช่นนั้นจักต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์ในการขับรถโดยสาร เนื่องจากเส้นทางดังกล่าวกำหนดให้เดินรถสองช่องทางมีรถวิ่งสวนไปมาตลอดเวลาและเป็นทางลาดลงจากภูเขาลาดชันและคดโค้ง นายวินิจต้องขับรถด้วยความระมัดระวังไม่ใช้ความเร็วจนเกินสมควรที่จะสามารถขับขึ้นและบังคับให้แล่นไปได้โดยปลอดภัย ซึ่งนายวินิจอาจใช้ความระมัดระวังเช่นนั้นได้ แต่หาได้ใช้ให้เพียงพอไม่ ยังคงขับรถด้วยความเร็วสูงเกินสมควร จนไม่สามารถที่จะบังคับให้รถแล่นไปในช่องทางโดยปลอดภัย เป็นเหตุให้รถยนต์โดยสารเสียหลักวิ่งออกนอกเส้นทางจราจร อันเนื่องจากการเสียการทรงตัวและชนแผ่นกั้นรถบริเวณไหล่ทางราวกันอันตรายและพลิกคว่ำ ตกลงไปในร่องข้างถนน เป็นเหตุให้แผงกั้นรถ ๒๐ แผ่น เสากัน ๒๐ ต้น น๊อตติดเสา ๑๘๐ ตัว ซึ่งเป็นของโจทก์และอยู่ในความดูแลของโจทก์ได้รับความเสียหายคิดเป็นเงิน ๘๒,๒๐๐ บาท หลังจากเกิดเหตุวินิจได้หลบหนีตลอดมา จนถึงวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ นายวินิจได้ถึงแก่ความตาย การกระทำของนายวินิจเป็นการละเมิดต่อโจทก์ ดังนั้น จำเลยที่ ๕ และที่ ๖ ซึ่งเป็นนายจ้างและตัวการของนายวินิจ ส่วนจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ เป็นทายาทโดยธรรมมีสิทธิได้รับมรดก จึงต้องร่วมกันรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์จำนวน ๑๔๓,๗๑๓ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จากต้นเงิน ๘๒,๒๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ ขาดนัดยื่นคำให้การและขาดนัดพิจารณา จำเลยที่ ๕ ให้การว่า ค่าเสียหายสูงเกินความจริง คดีโจทก์ขาดอายุความ ขอให้ยกฟ้อง จำเลยที่ ๖ ให้การว่า จำเลยที่ ๖ ไม่มีนิติสัมพันธ์ใดกับนายวินิจ และจำเลยที่ ๕ หากจะมีอุบัติเหตุเกิดขึ้นจริงตามฟ้องก็เป็นเรื่องส่วนตัวมิได้เกี่ยวข้องกับจำเลยที่ ๖ การประเมินราคาของโจทก์สูงเกินควร คดีโจทก์ขาดอายุความ ขอให้ยกฟ้อง ระหว่างการพิจารณา จำเลยที่ ๕ และที่ ๖ แกล้งรับข้อเท็จจริงว่า มีการขับรถชนแผงกั้นรถตามที่โจทก์ฟ้องจริง แต่น่าจะทำความเสียหายให้แผงกั้นได้เพียง ๓ แผ่น ค่าเสียหายสูงเกินควร ขอให้ศาลวินิจฉัยเกี่ยวกับค่าเสียหายและประเด็นเรื่องอายุความ ศาลเห็นว่าคดีพอวินิจฉัยได้ ให้งดสืบพยานโจทก์ จำเลย แล้วพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ พิพากษายกคำพิพากษาศาลชั้นต้นให้ศาลชั้นต้นสืบพยานโจทก์ พยาน จำเลยที่ ๕ และที่ ๖ แล้วพิพากษาใหม่ตามรูปคดี จำเลยที่ ๖ ยื่นคำร้องโต้แย้งเขตอำนาจศาลว่า จำเลยที่ ๖ เป็นรัฐวิสาหกิจมีกระทรวงการคลังเป็นผู้ถือหุ้นจำนวนร้อยละ ๙๙.๙๖ จึงเป็นหน่วยงานทางปกครอง ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นผู้รับสัมปทานการเดินรถจากกรมการขนส่งทางบกเพื่อจัดทำบริการสาธารณะ การที่โจทก์ฟ้องคดีต่อจำเลยที่ ๖ ถือได้ว่าโจทก์ฟ้องคดีอันเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ศาลแขวงพิษณุโลกพิจารณาแล้วเห็นว่า แม้จำเลยที่ ๖ เป็นหน่วยงานทางปกครอง ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่คดีนี้โจทก์ฟ้องว่านายวินิจ ศรีจิริยา ผู้ตาย ลูกจ้างหรือตัวแทนของจำเลยที่ ๕ และที่ ๖ ขับรถโดยประมาทชนทรัพย์สินของโจทก์ ขอให้จำเลยทั้งหกร่วมกันชดใช้

ค่าเสียหายพร้อมดอกเบี้ย และจำเลยที่ ๖ ให้การว่า นายวินิจไม่ได้กระทำโดยประมาท ตามฟ้อง จึงเป็นกรณีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดที่เกิดจากการกระทำในทางกายภาพ เป็นการกระทำละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ไม่ใช่การกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร จึงไม่ใช่กรณีการกระทำละเมิดตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ คดีจึงอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม ศาลปกครองพิชญ์โลกพิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๒๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีพิพาทระหว่างหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกับเอกชน หรือระหว่างหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วยกัน อันเนื่องมาจากการใช้อำนาจทางปกครองตามกฎหมาย หรือเนื่องมาจากการดำเนินการทางปกครองของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ รวมทั้งมีอำนาจพิจารณาพิพากษาเรื่องที่รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ บัญญัติว่า "หน่วยงานทางปกครอง" ให้ความหมายรวมถึงหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายให้ใช้อำนาจทางปกครองหรือให้ดำเนินการทางปกครอง "เจ้าหน้าที่ของรัฐ" หมายความว่า...(๑) ข้าราชการ พนักงาน ลูกจ้าง คณะบุคคล หรือผู้ที่ปฏิบัติงานในหน่วยงานทางปกครอง... มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้... (๓) คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร และพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ให้คณะกรรมการควบคุมการขนส่งทางบกมีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้... (๑๒) วางมาตรการในการกำหนดอนุญาตเพิกถอนการอนุญาตและการควบคุมกิจการขนส่งทางบก มาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบการขนส่งประจำทางขนส่งไม่ประจำทางขนส่งโดยสารขนาดเล็ก หรือการขนส่งส่วนบุคคล เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ให้นายทะเบียนกลางเป็นผู้ออกใบอนุญาตประกอบการขนส่งในกรุงเทพมหานคร การขนส่งระหว่างจังหวัดและการขนส่งระหว่างประเทศ และให้นายทะเบียนประจำจังหวัดเป็นผู้ออกใบอนุญาตประกอบการขนส่งในจังหวัดของตน วรรคสอง บัญญัติว่า ในการออกใบอนุญาตประกอบการขนส่งประจำทางจะต้องได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการ คดีนี้แม้จำเลยที่ ๕ และที่ ๖ จะเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด แต่เมื่อจำเลยที่ ๖ เป็นนิติบุคคลที่ได้รับใบอนุญาตประกอบการขนส่งประจำทางด้วยรถที่ใช้ในการขนส่งผู้โดยสารจากนายทะเบียนประจำจังหวัดโดยอนุมัติจากคณะกรรมการควบคุมการขนส่งทางบกกลาง ตามมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๑๒) และมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ เพื่อให้เข้าร่วมจัดทำบริการสาธารณะด้านการขนส่งผู้โดยสาร ซึ่งภารกิจดังกล่าวเป็นไปในลักษณะของ "การดำเนินการทางปกครอง" อัน

เป็นการจัดทำบริการสาธารณะของรัฐที่เอกชนไม่อาจประกอบกิจการได้โดยพลการ หากไม่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน ตามมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ดังนั้น จำเลยที่ ๖ จึงอยู่ในฐานะเป็นหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายให้ดำเนินกิจการทางปกครองโดยผ่านความสัมพันธ์ตามกฎหมายจากใบอนุญาตของนายทะเบียนอันเป็นผลให้จำเลยที่ ๖ เป็นหน่วยงานทางปกครอง ส่วนจำเลยที่ ๕ ซึ่งเป็นนิติบุคคลที่ทำสัญญาเข้าร่วมเดินรถโดยสารกับจำเลยที่ ๖ จำเลยที่ ๕ จึงอยู่ในฐานะเป็นหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายให้ดำเนินกิจการทางปกครอง โดยผ่านความสัมพันธ์ตามสัญญาทางปกครองอันเป็นผลให้จำเลยที่ ๕ เป็นหน่วยงานทางปกครองด้วยเช่นกัน และพนักงานขับรถยนต์ซึ่งเป็นลูกจ้างของจำเลยที่ ๕ และที่ ๖ จึงอยู่ในฐานะเป็นผู้ที่ปฏิบัติงานในหน่วยงานทางปกครอง อันเป็นผลให้พนักงานขับรถยนต์ดังกล่าวเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ คดีนี้โจทก์ฟ้องว่า นายวินิจ ศรีจรรยา พนักงานขับรถยนต์ของจำเลยที่ ๕ และที่ ๖ ได้ขับรถโดยสารปรับอากาศคันหมายเลขทะเบียน ๑๐-๓๖๒๗ อุดรธานี ไปตามทางหลวงหมายเลข ๑๒ ตอนพิษณุโลก - หล่มสัก โดยบรรทุกผู้โดยสารมาเต็มคันรถและขับรถด้วยความประมาท เป็นเหตุให้รถยนต์โดยสารเสียหลักชนการ์ดเรล (แผงกั้นรถบริเวณไหล่ทางราวกันอันตราย) ของโจทก์เสียหาย จึงฟ้องขอให้จำเลยที่ ๕ และที่ ๖ ในฐานะนายจ้างของนายวินิจร่วมรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์พร้อมทั้งดอกเบี้ย เห็นว่า เมื่อจำเลยที่ ๕ และที่ ๖ เป็นหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายให้ดำเนินกิจการทางปกครองด้านการขนส่งผู้โดยสาร การที่นายวินิจซึ่งเป็นพนักงานขับรถโดยสารของจำเลยที่ ๕ และที่ ๖ ได้ขับรถโดยสารปรับอากาศซึ่งบรรทุกผู้โดยสารมาเต็มคันรถชนการ์ดเรล (แผงกั้นรถบริเวณไหล่ทางราวกันอันตราย) ของโจทก์เสียหาย จึงเป็นกรณีที่โจทก์ฟ้องว่า นายวินิจในฐานะเจ้าหน้าที่ของรัฐได้ดำเนินกิจการทางปกครองด้านการขนส่งผู้โดยสารตามที่พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ กำหนด ก่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ซึ่งจำเลยที่ ๕ และที่ ๖ ซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครองต้นสังกัดของนายวินิจต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่โจทก์ คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิด อันเนื่องมาจากการดำเนินกิจการทางปกครองของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ตามมาตรา ๒๒๓ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ประกอบกับมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ คำวินิจฉัยัย ปัญหาที่ต้องพิจารณา คดีนี้อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรมหรือศาลปกครอง คณะกรรมการพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้กรมทางหลวงเป็นโจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ ทายาทโดยธรรมของนายวินิจ ศรีจรรยา ผู้ตาย ซึ่งเป็นลูกจ้างหรือตัวแทนของบริษัทจักรพงษ์ทัวร์ จำกัด จำเลยที่ ๕ และบริษัทขนส่ง จำกัด จำเลยที่ ๖ ว่า นายวินิจลูกจ้างขับรถโดยสารปรับอากาศ คันหมายเลขทะเบียน ๑๐-๓๖๒๗ อุดรธานีไปในทางที่จ้างของจำเลยที่ ๕ และที่ ๖ ด้วยความประมาทเป็นเหตุให้รถโดยสารเสียหลักแล้วพุ่งชนแผงกั้นรถบริเวณไหล่ทางราวกันอันตรายของโจทก์ได้รับความเสียหายขอให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ ร่วมกันรับผิดชอบในฐานทายาทโดยธรรมของผู้ตายและขอให้จำเลยที่ ๕ และที่ ๖ ร่วมกันรับผิดชอบในฐานะเป็นนายจ้างหรือตัวแทนของผู้ตาย เห็นว่า แม้จำเลยที่ ๖ จะเป็นนิติบุคคลที่ได้รับมอบหมายให้ประกอบการขนส่ง และจำเลยที่ ๕ เข้าร่วมกับจำเลยที่ ๖ ในการประกอบกิจการขนส่งก็ตาม แต่นายวินิจซึ่งเป็นลูกจ้างของจำเลยที่ ๕ ซึ่งเป็นบริษัทเอกชนและมีหน้าที่เพียงขับรถโดยสารเท่านั้น ไม่ปรากฏว่ามีการใช้อำนาจทางปกครองหรือมีหน้าที่ทางปกครองแต่อย่างใด จึงถือไม่ได้ว่าเป็น

เจ้าหน้าที่ของรัฐ นอกจากนี้มีมูลเหตุละเมิดเกิดจากการที่นายวินิจปฏิบัติหน้าที่ในฐานะที่เป็นลูกจ้างของบริษัทเอกชนทั่วไป ซึ่งเมื่อเกิดการละเมิดแก่ผู้อื่นแล้วก็ต้องรับผิดชอบตามกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ซึ่งเป็นกฎหมายเอกชน มิใช่ตามกฎหมายปกครองซึ่งเป็นกฎหมายมหาชน ส่วนจำเลยที่ ๕ และที่ ๖ หากจะต้องร่วมรับผิดชอบกับนายวินิจลูกจ้างก็เป็นเพราะเนื่องมาจากกฎหมายแพ่งกำหนดเอาไว้ มิใช่เกิดจากการใช้อำนาจทางปกครองแต่อย่างใดเช่นกัน คดีนี้จึงมิใช่เป็นการทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเนื่องมาจากการใช้อำนาจทางปกครอง แต่เป็นการทำละเมิดระหว่างเอกชนด้วยกันเอง อันอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม จึงวินิจฉัยชี้ขาดว่า คดีระหว่างกรมทางหลวง โจทก์ นางอนงค์ ศรีจิริยา ที่ ๑ นางรวง ศรีจิริยา ที่ ๒ นางสาวนิตา ศรีจิริยา ที่ ๓ เด็กหญิงชนิษฐา ศรีจิริยา โดยนางอนงค์ ศรีจิริยา ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๔ บริษัทจักรพงษ์ทัวร์ จำกัด ที่ ๕ บริษัทขนส่ง จำกัด ที่ ๖ จำเลย อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม (ลงชื่อ) ไพโรจน์ วายุภาพ (ลงชื่อ) สุวัฒน์ วรรณะหทัย (นายไพโรจน์ วายุภาพ) (นายสุวัฒน์ วรรณะหทัย) ประธานศาลฎีกา กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิของศาลยุติธรรม (ลงชื่อ) หัสวุฒิ วิทิตวิริยกุล ตติราชการ (นายหัสวุฒิ วิทิตวิริยกุล) (นายจรัญ หัตถกรรม) ประธานศาลปกครองสูงสุด กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิของศาลปกครอง (ลงชื่อ) พลโท สถาพร เกียรติภิญโญ (ลงชื่อ) พลโท อาชวัน อินทรเกสร (สถาพร เกียรติภิญโญ) (อาชวัน อินทรเกสร) หัวหน้าสำนักตุลาการทหาร กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิของศาลทหาร (ลงชื่อ) จิระ บุญพจนสุนทร (นายจิระ บุญพจนสุนทร) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/11/2556>